

De Enunc. univ. part. indef. Sc. 241
quiritur, ut signum hoc subjecto sit prae-
positum. Nam si ad praedictum pertinet signum
universale, enunciationem non reddit uni-
versalem, e. g. cum dico: *homo est nullus lapis*,
non est universalis, sed fit talis, quando si-
gnum subjecto praepositur.

ii. Quia autem saepe contingit, ut subje-
ctum pluribus constet vocibus, quarum una
in recto, altera vel reliquae in obliquo casu po-
nuntur, ideo ut propositio sit universalis;
necesse est, ut signum universale pertineat ad
illam partem, quae ponitur in casu recto, un-
de haec: *Omnis hominis anima est immortalis*
formaliter & ut verba jacent, non est univer-
salis, quia signum universale pertinet ad id,
quod in obliquo ponitur. Unde cum duo
circa subjectum occurrunt signa, alterum u-
niversale, alterum particulare, de quantitate
enunciationis judicandum est ex eo, quod
in casu recto ponitur & ad casum rectum re-
fertur, e. g. *Omnis hominis aliqua pars est cor*,
haec universalis non est, quia & OMNIS per-
tinet ad casum tantum obliquum, sed parti-
cularis, quia signum particulare in recto po-
nitur, & sensus est: *Aliqua pars cujuslibet ho-
minis est cor.*

12. Nota autem hic l. Quod signum uni-
versale (de particulari idem est dicendum) li-
cet apponatur subjecto, ejus tamen pars non
fit, e. g. in hac: *Omne ens est unum*, & OMNE
tan-